

Sygn. akt II CSK 445/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko S. [...] w Ł.

o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przyczyny z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Ubocznie można zauważyć, że te przesłanki występują względem siebie w logicznej sprzeczności, jeżeli bowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie będzie decydować o wyniku sprawy to jednocześnie kwestionowane rozstrzygnięcie nie mogło zapaść z taką obrazą prawa, że uzasadniona jest przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Przesłanka oczywistej zasadności stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Przesłanka ta ma swoją normatywną treść, nie chodzi, bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu

orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącej było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jej zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Po analizie zaprezentowanych argumentów Sąd Najwyższy, nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Brak też podstaw do przyjęcia, że sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne wyczerpuje pojęcie istotnego zagadnienia prawnego, o jakim mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca oczekuje odpowiedzi na pytanie czy zakład opieki zdrowotnej może być uznany za przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 § 1 k.c. Skarżąca nie przytacza żadnych poglądów prezentowanych czy to w orzecznictwie czy też w doktrynie wspierających jej stanowisko, odmienne od ugruntowanego. To zaś stanowisko nakazuje przyjmować, że zastosowana jako źródło energii siła przyrody (a więc z wyłączeniem sił człowieka lub zwierzęcia) ma stanowić siłę napędową przedsiębiorstwa lub zakładu jako całości. Tak, więc uznanie szpitala za przedsiębiorstwo lub zakład wprawiony w ruch za pomocą sił przyrody (art. 435 § 1 k.c.) możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby proces leczenia, w tym efekty tego leczenia pozostawały w bezpośrednim związku ze stanem nasycenia i wykorzystania urządzeń poruszanych za pomocą sił przyrody i w takiej relacji, że od stopnia wykorzystania tych sił zależałoby w ogóle funkcjonowanie szpitala w zakresie określonego sposobu leczenia i uzyskania jego efektów, a nie tylko ułatwianie ich osiągnięcia (por. zamiast wielu: wyrok SN z dnia 15 lutego 2008 r. I CSK 376/07, OSNC- Zd 2008/4/117). Biorąc pod uwagę, że uzasadnienie w tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera adekwatnej argumentacji jurydycznej, nie można było przyjąć, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. rzeczywiście wystąpiła.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy

bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację życiową skarżącej.